

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

prosinec 2019 / ročník XXIX

Úcta ke sv. Anežce
je v diecézi živá

VÁCLAV PÍCHA:
V Krumlově se na
mši schází celý svět

Adventní rozhovor
s Danielem Hermanem

Cena Charity
opět v diecézi

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Sherry Weaver Smithová

Vlk a štít

Dobrodružný příběh se odehrává v pátém století na ostrově zvaném Irsko, v době, kdy žil svatý Patrik. A právě s ním se setkává jedenáctiletý chlapec Kieran, který se stará o osiřelé vlčí mládě, jemuž hrozí nebezpečí. Kieran zároveň hledá štít, který by byl natolik silný, aby ochránil jeho samého i ty, kdo jsou jeho srdci nejbližší. Najde ho?

brož., 159 s., cena 185 Kč

Anna Penna

9 dní k přiblížení se tajemství Vánoc

Novéna je inspirována zamyšlením papeže Františka z exhortace Amoris laetitia (Radost z lásky). Na každý den pak připadá i jedna z událostí spjatých s Ježíšovým narozením. Ponořme se tedy do tajemství Vánoc, aby přetvořilo náš život.

brož., 80 s., 95 Kč

Zuzana Holasová

Taumur

Cesta temným lesem k Beránkovi

V podivné říši rudého draka, kde nemůžete koupit Bibli v žádném knihkupectví ani si ji vypůjčit v knihovně, utíkají lesem Taumur, Miria a její dva bráškové. Snad najdou tajnou stezku, která je zavede do bezpečí před strašáky. Miria dokonce nalezne mnohem víc – samotného Beránka, na něhož je i rudý drak krátký.

Dobrodružná cesta temným lesem od autorky známého románu pro děti Popoupo je rámována příběhy z dějin spásy, z nichž Taumur a Miria čerpají odvahu a naději.

váz., 224 s., 295 Kč

Mourad Jacques – Guillem Amaury (ed.)

Mnich v zajetí islamistů

Poutavé svědectví otce Jacquese Mourada, který prožil téměř pět měsíců v zajetí islamistů, si našlo své čtenáře po celém světě. Pravdivý životní příběh, ve kterém víra vítězí nad násilím, naděje nad nespravedlivostí a milosrdenství a odpuštění nad lidskou krutostí, získal v roce 2019 nejvyšší ocenění na 8. ročníku francouzské Prix littéraire de l'Œuvre d'Orient.

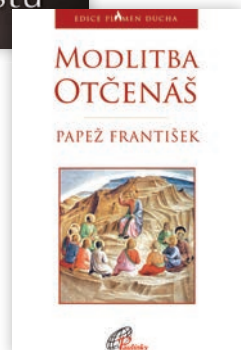
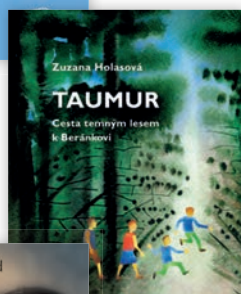
brož., 215 s., cena 259 Kč

Papež František

Modlitba Otčenáš

Knihka obsahuje cyklus katechezí na téma modlitby Otčenáš. Papež František se neustále vrací k zásadní skutečnosti, že jsme v Kristu synové a dcery Otce, který nás nesmírně miluje; odtud pramení i synovská důvěra a smělost, s níž se obrácíme k našemu Otci na nebesích. A právě ve světle této víry, která je především vztahem, se nám modlitba Páně rozzáří všemi barvami.

brož., 80 s., cena 135 Kč

Obsah

Editorial	3
Václav Pícha: V Krumlově se na mši schází celý svět	4
Personalia	6
Příklady dobré praxe	7
Být s druhými	8
Tříkrálová Sbirka oslaví 20 let	9
Adventní rozhovor s Danielem Hermanem	10
Slovo života pro děti	12
Významná poutní místa českokrumlovského vikariátu	14
Kájov	14
Svatý Kámen	15
Zlatá Koruna	16
Vyšší Brod	17
Otevřená duše Mexika	18
Mexické Vánoce	18
Mexické buñuelos	19
Úcta ke sv. Anežce je v diecézi živá	20
Mudrci od východu a hvězda	22
Olga Medlínová měla sen. Teď má Cenu Charity	23
Požehnání plukovního praporu C. k. pěšího pluku č. 91	24
Zveme vás...	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 12. 2019

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na obálce: Český Krumlov; Foto: Marta Kotoušová

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

vstupujeme do období adventu, času ztišení a radostného očekávání, které směřuje k vánočním svátkům. Připomínáme si, že na svět přišel Ježíš Kristus a spolu s ním láska, naděje a Boží pomoc. Slavit advent znamená znovu v sobě objevit pokoj, pokoru a vděčnost za to, čeho se nám dostalo. V tomto roce se každému z nás podařilo mnoho dobrého udělat i darovat, často za pomoci druhých. Za jakoukoli práci a pomocí druhým se skrývá úsilí, chtění, darování kousku sebe sama.

I proto bychom chtěli v této době poděkovat všem těm, kteří se nejen v předvánočním období umí dělit s druhými a potřebnými, lidem dobré vůle, pracovníkům Charity v diecézi, dobrovolníkům a dárcům. Přijměte proto jako srdečný dík pozvání na Vánoční koncert Charity, který se uskuteční 17. prosince od 19 hodin v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše.

Na počátku nového roku, již po dvacáté, proběhne tradiční Tříkrálová sbírka, která se může konat jen díky unikátnímu „řetězci solidarity“ místních koordinátorů, dětských koledníků a štědrých dárců. Tříkráloví koledníci nejen že koledují ve prospěch druhých, ale také přinášejí pozeňání do domů, které navštíví. Tato sbírka, stejně jako celé vánoční svátky, nás učí dělit se s ostatními. Za dobu své existence postupně „vychovala“ celou novou generaci koledníků i pomocníků, díky kterým mohou jednotlivé Charity rozvíjet své služby nebo cíleně pomáhat potřebným jednotlivcům a rodinám. Slavnostní zahájení jubilejní Tříkrálové sbírky 2020 v naší diecézi proběhne 6. ledna. V 15 hodin se koledníci v čele s Třemi králi na koních vydají průvodem od katedrály sv. Mikuláše kolem náměstí Přemysla Otakara II., poté jim v katedrále pozeňná diecézní biskup Vlastimil Kročil.

Přejeme Vám, abyste celé svátky prožili co nejlépe, s radostí a opravdovostí, a Vánoce pro Vás byly posilou do příštích dní.

*Martina Baráková,
Diecézní charita České Budějovice*

**VÁNOČNÍ
KONCERT
CHARITY**

úterý 17. 12. 2019 v 19 hod.
katedrála sv. Mikuláše, České Budějovice

**Poděkování všem dobrovolníkům,
pracovníkům, dárcům, podporovatelům charitního díla.**

Vystoupí:
CARMÍNA – dětský pěvecký sbor
(sbormistr: Jitka Šimková, klavír: Sergey Perepeliatnyk)

**ŽESTĚ DVĚSTĚ – Budweiser
Brass Ensemble**

Moderuje: Luboš Voráček
(Český rozhlas České Budějovice)

Pořádá: Diecézní charita Č. Budějovice
a Městská charita Č. Budějovice

Vstupné dobrovolné

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

VÁCLAV PÍCHA: V Krumlově se na mši schází celý svět

Nejjižnější území českobudějovické diecéze prošlo v průběhu 20. století změnami, které téměř nenechaly kámen na kameni. Českokrumlovský vikář a prelát Mgr. Václav Pícha, J.C.D. přesto nedá na své působiště dopustit a hrdě se k němu hlásí.

Území vikariátu zahrnuje oblasti poznamenané migrací velkých skupin obyvatelstva...

Zvláštností vikariátu, která dodnes určuje jeho charakter, obyvatele i samotnou pastorační, je skutečnost, že zde došlo třikrát k vysídlení – v roce 1946 bylo vysídleno německé obyvatelstvo z pohraničí. Např. v Zátoni a jinde tak ze dne na den zmizelo veškeré obyvatelstvo i s farářem.

Druhé, vysídlené území je oblast dnes už bývalého vojenského prostoru Boletice (zřízen v roce 1951), kde došlo také k devastaci farností a kostelů a donedávna nebyl tento prostor přístupný veřejnosti. Zaniklo zde pět farností, přičemž Ondřejov, Jablonec, Vitěšovice srovnali se zemí i s kostely. Odstěh vitěšovického kostela sv. Jana Nepomuckého navíc použili ve filmu Dobrý voják Švejk. Z tamních zničených farností se zachovaly v podobě ruin pouze dva kostely, v Boleticích a Polné. Kostel v Polné opravili tamní rodáci a letos nám byl po třiceti letech žádostí vrácen. Kostel v Boleticích byl předán obci Kájov, která se jej snaží opravit. Vlastně můžeme hovořit ještě o třetím vysídlení, a to v roce 1951 v případě nádrže Lipno, kde zanikly další farnosti a kostely, které byly zatopeny – např. kostel sv. Linharta v Dolní Vltavici a z části Frymburk a Horní Planá.

To má jistě vliv na samotný náboženský život v území

Českokrumlovský vikariát je, co do počtu farností, největší v rámci diecéze, ale život z víry se zde odvíjí od výše zmíněných skutečností narušení kořenů původního zbožného obyvatelstva, které je pryč.

Noví obyvatelé těchto lokalit přicházeli z různých koutů tehdejšího Československa. Nově příchozí však s sebou víru nepřinesli a snad zde ani nezakořenili. Výjimku tvořili rumunští Slováci (red. poznámka: Bývalí obyvatelé Slovenska repatriovaní po druhé světové válce z Rumunska. Dostali nabídku na návrat do vlasti, avšak do jihočeského pohraničí.), kteří zachovávali hodnoty jako je zbožnost a rodina. Velmi brzy se zde adaptovali, opravili ruiny a začali zde hospodařit.

Tyto skutečnosti se týkají také Vás osobně

Moji prarodiče a celá naše rodina patřili mezi tyto rumunské

Audience u Svatého otce Františka, Vatikan 2014

Slováky. Moje maminka toto přesídlení z Rumunska prožila osobně, konkrétně do Benešova nad Černou. Oni to byli, kteří znovu naplnili místní kostely. Na rozdíl od obyvatel přesídlených z jiných částí republiky. Nedávno si starosta jedné šumavské obce posteskl, že zde těžko vytváří obec s obyvateli devíti národností. Ti lidé ani nemají chuť udržovat prostor kolem svého domu, nemají k tomuto území vztah...

Stejně je to s budováním farních společenství. V některých lokalitách nežije téměř nikdo (např. prostor Boletic).

Pracujete tedy s mixem nepůvodních obyvatel a zbožných starousedlíků a rodáků?

Velmi zřetelné rozdíly vidíme mezi farnostmi, které vždy byly české a nepostihl je odsun – Velešín, Soběnov, Besednice, Křemže. Vidíme zde život farností a počty věřících oproti zbytku vikariátu. Vysídlení postihlo např. i Český Krumlov, který, přestože jde o centrum vikariátu, nemá tolik věřících obyvatel, jako třeba Velešín. Dopady těchto historických událostí jsou zde dodnes patrné.

Na druhé straně, svým geografickým umístěním sousedíme se zbožnými sousedy a farnostmi v Horním Rakousku a Bavorsku, které s našimi farnostmi udržují kontakty. V každé farnosti současně spolupracujeme s rodáky a ti nám v uplynulých třiceti letech velmi pomohli opravit všechny kostely.

V původních českých farnostech jde tedy práce lépe od ruky?

Absolutně. Mohu to doložit příkladem Věžovaté Pláně, kde třeba spadne větev na střechu kostela a poškodí ji. Za týden mi volá starosta a informuje mne, že už to obec opravila. Místní zde sami pečují o kostel. Podobně ve farnostech Velešín, Besednice, Soběnov či Křemže. Zde nebyla přerušena tradice života a víry, ve které pokračují zdejší rody. Místní proto úzce spolupracují s farností i mezi sebou. Zde není problém zorganizovat brigádu na úklid nebo údržbu kostela a fary. Zapojí se i lidé, kteří do kostela běžně nechodí.

Pomyslnými středisky, kde také sídlí faráři, jsou v rámci vikariátu Český Krumlov, Kaplice, Velešín, Křemže, Horní Planá

a Vyšší Brod. Každý farář má zcela jinou pastorační situaci. Já spravuji dvanáct farností a pouze do šesti fyzicky jezdíme a setkáváme se pravidelně s lidmi. Zbytek jsou zničené farnosti na území bývalého vojenského újezdu anebo jde o farnosti bývalých vysídlelců, kde se třeba jednou ročně koná vzpomínková bohoslužba v opraveném kostele.

Díky těmto rodákům se nám také postupně podařilo opravit všechny kostely, které jsou dnes v dobrém stavu. Osířelé kostely současně příležitostně využívají také obce, třeba pro účely kultury – např. v Malšíně, Polné i jinde.

Zaměříme se na samotné prožívání víry

Českokrumlovský vikariát je historicky blahodárně poznamenán přítomností a životem šlechtických rodů Rožmberků, Eggenbergů a Schwarzenbergů. Díky tomu byli věřící na tomto území odnepaměti velmi zbožní a je zde proto bohatá tradice mariánského kultu. Ten se významně realizuje v několika poutních místech: Kájov, Vyšší Brod a Zlatá Koruna. Specifické je také udržování tridentské liturgie bratry cisterciáky ve vyšebrodském klášteře, kteří se také věnují především pastorační práci vlastních členů. Mariánské poutní místo Svatý Kámen pak spojujeme s aktivitou rodáků i s kontakty se zahraničím. Zde probíhá úspěšná spolupráce s bezprostředními sousedy za hranicemi. Na rozdíl od ostatních farností, kde jde o aktivity rodáků žijících dnes v Německu a Rakousku.

Velmi známé jsou Hořické pašijové hry, které osobně podporuji a kterých se každoročně účastním. V dohledné době bude jako aktivní poutní místo zprovozněn Kájov, který se dočká nového zázemí a služeb pro poutníky. Působí zde řeholní sestry, které se o místní areál velmi dobře starají a zároveň velmi užitečně nám pomáhají v pastorační práci rodin, dětí a mládeže. A kromě toho místní sestra Karmela je také nemocniční kaplánkou v českokrumlovské nemocnici a pomáhá nám v naší péči o nemocné.

A nedávno byl prohlášen za blahoslaveného P. Engelmar Unzeitig, farář ze Zvonkové, umučený nacisty v Dachau. Myslím, že díky této skutečnosti jsme v našem vikariátu získali další nové poutní místo ve Zvonkové na Lipně. Již nyní je hojně navštěvováno právě poutníky z druhé strany hranic.

A mimo tuto mariánskou tradici?

Pastorační způsoby se zde liší právě podle složení obyvatel, zda jde o původní české farnosti nebo oblasti vysídlených německých obyvatel, kde tito pamětníci či jejich potomci přijdou za upomínkou jednou ročně. V ostatních farnostech není tolik návštěvníků bohoslužeb, zato se díky tomu navzájem všichni lépe známe.

Složením návštěvníků bohoslužeb je jistě specifický Český Krumlov?

Při nedávném sčítání návštěvníků bohoslužeb zde tvořili skoro polovinu lidé asijského původu. S určitou nadsázkou by se dalo říci, že se při nedělní bohoslužbě v Krumlově schází celý svět. To jistě není nikde jinde v diecézi. Současně během letní sezony někdy i dvakrát týdně poskytujeme zázemí výpravám věřících z Koreje, Filipín, Indonésie či z Ameriky a Austrálie, které u nás slaví

mše svatou spolu se svými kněžími. Pro nás je to příležitost setkání se zbožností jiných národů, zejména věřících křesťanů z Asie pro nás v tomto ohledu mohou být velkou inspirací – když sledujeme, jak slaví mši svatou, jak se zbožně chovají v kostele a jaký projevují zájem. Nežádka si sami vyhledají program bohoslužeb, v mobilním telefonu mají texty mše ve své řeči, a tak se aktivně účastní našich bohoslužeb...

Poslední dobou se však také setkáváme s velkým množstvím čínských návštěvníků, kteří se v kostele projevují výrazně hlučněji, a to nejen v kostele. Naproti tomu turisté z Koreje, Filipín, Indonésie či Japonska, kde má křesťanství určitou tradici, se chovají velice slušně a při bohoslužbě projevují patřičnou úctu. Množství těchto čínských návštěvníků se odvíjí podle toho, zda právě přijel celý zájezd či zda jde o individuální turistiku.

V tomto ohledu prošel Krumlov během uplynulých třiceti let změnami. Po listopadu 1989 přicházeli poutníci z Rakouska a Bavorska. Postupně je nahradili návštěvníci jiných zemí a v posledních pěti letech převažují asijské turisty a věřící jiných náboženství.

Jak je to s místními?

V kostele samozřejmě nepotkáváme pouze zahraniční poutníky. V současné době je bohužel návštěva bohoslužeb a kostelů v centru města ztížena nemožností sem přijet například autem, když zde není možné ani projet, ani zaparkovat. Průjezd historickým centrem i parkování v nejbližším okolí jsou totiž zpoplatněny, a to dost vysokou cenou. Na nedělní mši svatou v Českém Krumlově jste tak díky městským opatřením nuceni jít i několik set metrů, někdy i přes kilometr pěšky anebo si zajet autem někam jinam například do Zlaté Koruny, kde vystoupíte přímo u kostela. Často se tak s věřícími z Krumlova setkávám v mých okolních farnostech – v Kájově, Větrní, Věžovate Pláni či Přídolí. Nebo kolega farář ve Zlaté Koruně. Tento problém trápí především naše věřící v seniorském věku. Pro ně je velmi obtížné vůbec pěšky projít městem po krkolomných historických kostkách až do kostela. Totiž v Českém Krumlově v historické části města již skoro nikdo nebydlí – jsou zde totiž jen samé restaurace, hotely, obchody se zlatem a broušeným sklem – dá se říci, že vše je podřízeno

Mše svatá nad hrobem sv. Jana Nepomuka Neumanna ve Filadelfii, USA 2019

Foto: z archivu V. Píchy

Celosvětové setkání mládeže s papežem Benediktem XVI., Madrid 2011

turistickému ruchu. A tak se normální život přesunul na periferii města. Proto, také z těchto důvodů, je v Krumlově obtížné vytvářet klasické farní společenství a jistou fluktuací to trochu připomíná českobudějovickou katedrální farnost. Místní tak paradoxně ztrácejí vztah k vlastnímu kostelu i místu, kde ve skutečnosti jako občané žijí, a je obtížné je motivovat k aktivnějšímu zapojení se pro svoji mateřskou farnost. Kostel se stává spíše atrakcí pro turisty a věřící, kteří do místní farnosti nepatří. Ovšem na druhé straně mohou říct, že i přes tyto problémy a úskalí máme v Krumlově velmi dobrý chrámový sbor, gregoriánskou schólu nebo i dětskou schólu a u svatého Víta je pěstována řádná liturgie.

Tento boj se netýká pouze dospělých věřících. Co místní mládež?

Opět to souvisí s farnostmi, které mají české kořeny. Částečně se nám daří v Krumlově, velmi dobrá je situace ve Velešíně či Křemži. Například nedávno bylo v Benešově nad Černou na bohoslužbě množství rodin s dětmi, kde doznívá vliv rumunských Slováků. Ve chvíli, kdy mladí lidé odejdou na vysokoškolská studia, věnují se již převážně aktivitám v místech studia. Významnou iniciativou je mše svatá k zahájení školního roku a celonoční adorace v Kájově, kterou si mládežníci sami organizují, včetně hudebního doprovodu a duchovního programu. Pak se mládež pravidelně setkává během roku na faře. Během mého působení v Českém Krumlově jsme s farní mládeží byli na světovém setkání mládeže s papežem v Kolíně nad Rýnem, v Sydney a Madridu. Můj kaplan František Žák pak s naší mládeží byl v Krakově a v Panamě. V ostatních malých farnostech je to s mládeží různorodé podle charakteru místních společenství a často tam musíme řešit problém velmi malého počtu aktivních mládežníků. Přesto se je všechny snažíme motivovat k zapojení do života farnosti a soupeříme přitom s jinými nabídkami, které jim nabízí svět. Pan kaplan František Žák kromě toho pracuje s mládeží i ve Skautu. Navíc samozřejmě na školách vyučujeme náboženství, do jehož výuky jsou zapojeny také katechetky. Každoročně organizujeme dětskou vikariátní pouť. Letos jsme ji měli na Svaté Hoře a zúčastnilo se jí několik autobusů z vikariátu i se svými kněžími.

Personalia

A. Ustanovení:

R. D. Mgr. Jan Turek byl od **10. 10. 2019** ustanoven **vikariátním sekretářem vikariátu Jindřichův Hradec**. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

B. Životní jubilea:

Bc. Miroslav Štrunc
oslavil **16. 11. 2019 své třicáté narozeniny**.

P. PhDr. Mgr. Jakub Václav Zentner, FSSP
oslaví **11. 12. 2019 své třicáté páté narozeniny**.

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

Jak se s místní, mnohdy složitou pastorační situací vypořádávají Vaši kolegové faráři a kaplani?

Samozřejmě je to náročné na jejich psychiku. Mohou zažívat i pocity vyhoření a marnosti, protože ačkoli se všichni snaží, výsledek mnohdy není vidět. Záleží pak na každém z nás, jakým způsobem doplňujeme „baterie“. Každý z kolegů však vždy spravuje také farnosti, kde jsou i živější společenství, což je pro ně určitým povzbuzením. Nabírání sil je individuální záležitostí každého kněze a je dobře, že jako kolegové spolu komunikujeme a navzájem si pomáháme. Záleží také na duchovním založení každého z nás – kde tu posilu a duchovní osvícení čerpáme...

Například já udržuji vztahy s partou kněžských kolegů a sílu nabírám také na posvátných místech, která se snažím navštěvovat a nezůstávám tedy pouze na faře. Totiž každý farář si musí dát pozor, aby nezůstal sám, zavřený na své faře. Jde o věc osobního duchovního života, ve kterém hledá posilu pro další službu. Sám jsem získal velmi dobrou osobní zkušenost prostřednictvím úcty k Panně Marii a skutečně neznám žádného kněze – mariánského ctitele, který by ve svém kněžství vyhořel. Pro mě osobně je takovým posvátným místem, kde čerpám, Kájov.

Působení ve vikariátu je takové dobrodružství

Jde o určité dobrodružství víry a hledání stále nových způsobů, jak místní přivést k Pánu Bohu. Je to neustálé čekání na výsledky, které mnohdy nejsou vidět. Ale věřím, že my dnes sázíme a naši následovníci budou jednou sklízet, jak to ostatně říká sv. Pavel. Ale vždycky přichází i něco pozitivního. Například obnovení tradice již zmíněných Hořických pašijových her. Ačkoli je mezi členy spolku jen několik praktikujících křesťanů, přesto mají k tamní farnosti vztah a spolupracují. Hry navštívili již také někteří významní hosté, včetně našich diecézních biskupů Vlastimila, Jiřího i Antonína; kardinálové Miloslav Vlk, Giovanni Coppa nebo arcibiskup Diego Causeiro a další významní hosté. Obnovení pašijových her v Hořicích pokládám také za malý zázrak.

Otče vikáři, děkuji za rozhovor.

Red.

Příklady dobré praxe

Více či méně živá společenství v českokrumlovském vikariátu netvoří pouze skupinky turistů a věřících napříč kontinenty. Příklad úspěšné pastorace ilustruje práce s dětmi a mládeží na Velešínsku a v okolí.

Na místní faře se pravidelně schází společenství mladých a na všech třech školách, které se nachází ve čtyřech farnostech – Velešín, Besednice, Soběnov a Svatý Jan nad Malší, probíhá výuka náboženství. Kromě otce Jana Mikeše, který takto děti připravuje v Besednici, vyučují náboženství ve Svatém Jáně a Velešíně další tři katecheté.

O tuto výuku je ve Velešíně ze strany dětí a rodičů tradičně velký zájem. I přes úbytek v posledních letech zde stále každoročně zaznamenávají velký počet přihlášených dětí. „Zhruba před deseti lety jich bylo kolem padesáti. V současnosti jich je 32 a pro výuku jsou rozděleni do tří skupin,“ vysvětluje Zdeněk Vaclík, který se na Velešíně věnuje práci s křesťanským dorostem. „Hlavním tématem výuky letošních nejstarších žáků je liturgie, a nám se v říjnu povedlo uskutečnit zajímavou exkurzi po budějovických kostelích, na které nás provázela spirituál Biskupského gymnázia otec Vojtěch Blažek,“ dodává.

Společně rostou nejen ve víře

Za pozornost na Velešíně stojí také systematická práce s ministranty, kteří se mohou zapojit nejen v rámci liturgie, nýbrž si mohou vybrat z palety volnočasových aktivit. Jejich pravidelná setkání zde probíhají jednou měsíčně a jedenkrát do roka je připravováno dvoudenní setkání, nejen ministrantů, v rytířském duchu – Válka růží. V programu nechybí páteční společná mše svatá v soběnovském kostele, v sobotu účastníci čeká bitva rámovaná příběhem. Letos v září se uskutečnila již XV. bitva Války růží.

Začátek letních prázdnin patří týdennímu ministrantskému rytířskému táboru Via Legenda. „Má již třináctiletou tradici. Spolu se schůzkami a Válkou růží jej rozjel předchozí duchovní správce Martin Bětuňák,“ říká Zdeněk Vaclík. „Kromě rytířských her se snažíme i o duchovní program, který nám pomáhají zajistit naši duchovní. Kromě otce Jana Mikeše a zakladatele otce Martina Bětuňáka jsme letos mohli přivítat na slavení mší svatých a využít duchovní povzbuzení dalších dvou kněží otců Josefa Prokeše a Vojtěcha Blažka,“ dodává Zdeněk Vaclík. Tábor by podle něj nešel zorganizovat bez mnohých sponzorů a dobrodinců, díky kterým si každý z pobytu odváží třeba suvenýr v podobě trička s tematickým obrázkem, mají zásobenou táborovou kuchyni nebo oblíbené zakončení tábora s opékáním praseta.

Válka růží

Via legenda 2018

Dětská vánoční mše

Za dobu trvání ministrantských schůzek, táborů i bitev se současně posouvají i role jednotlivých účastníků těchto akcí. Z kdy si nejmladšího účastníka prvního ročníku tábora je už vedoucí - armiger, který připravuje program pro mladší kluky. Z vedoucích, kteří původně vymýšleli hry a běhali celý den s ostatními kluky, jsou nyní táborový kuchař, údržbář a zdravotník.

Každý měsíc se také rodiny s dětmi mohou těšit na mši svatou s rytmickým doprovodem. Letošním tématem těchto společných setkání je kostel jako prostor pro liturgii. „A jako každý rok je na svátek sv. Štěpána čeká vánoční mše, kterou doprovodí orchestr složený z našich dětí,“ zve Zdeněk Vaclík.

Red.

BÝT s druhými

Jako nemocniční kaplan působím v českokrumlovské nemocnici od jara 2018, kdy byla podepsána smlouva o duchovní péči mezi českobudějovickým biskupstvím a českokrumlovskou nemocnicí. V tu dobu jsem do nemocnice za nemocnými chodila již čtyři roky a před tím dva roky moje spolusestra.

Foto: z archivu autorky

Místní duchovní správce preláta Mgr. Václava Pícha JC.D. nás poslal k nemocným v okamžiku, kdy v roce 2012 naše Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže začala působit v Kájově. Do nemocnice zatím docházím pravidelně každou středu odpoledne, podle potřeby i v jiný den. Během této doby stačím navštívit ty pacienty, kteří mi již sdělili, že mají o návštěvu zájem. Buď se mi ozve sám pacient, nebo požádá personál z oddělení, na kterém je hospitalizován, nebo mi dají vědět příbuzní případně jeho známí... Možností je víc.

Co mohu nabídnout?

Čas – 5 až 30 minut, je standardním časem návštěvy. Jsou důvody, kdy je lépe návštěvu velmi zkrátit. Například, když je nemocný unavený, před nebo naopak po vyšetření apod.

Ale ví, že jsem přišla, nezapomněla a že ho dál zahrnuji do svých modliteb. Naopak jen několikrát jsem byla na návštěvě, která trvala téměř dvě hodiny. Nemocný to však sám chtěl a povídal a povídal... To je výjimka.

Naslouchání – někdy si člověk potřebuje urovnat myšlenky, vyslovit obavy i naděje.

Dobré slovo – ráda rozdávám vhodné citáty, které nemocnému po mé návštěvě zůstanou.

Četbu Písma – Žalmy, příběhy z Bible, podobenství...

Knihu, časopis – Katolický týdeník, časopis Naše Rodina...

Modlitbu – s nemocným i za něho. Všechny svěřuji Panně Marii Kájovské.

Eucharistii – mám pověření nosit Eucharistii nemocným. Pro mnohé je to velká posila.

Zprostředkování návštěvy kněze – krumlovský kaplan R. D. František Žák navštěvuje a udílí svátosti nemocným pravidelně jednou měsíčně a kdykoli na požádání.

Drobnost pro radost – někdy stačí podzimní list, šiška, fialka, růženec, domácí štrůdl...

Co mi tato služba přináší?

Přináší mi mnoho zkušeností, povzbuzení. Nemocniční kaplan musí mít vysokoškolské teologické vzdělání, minimálně ještě specializovaný kurz nemocničního kaplanství a praxi. Samozřejmě, že navštěvuje další vzdělávací kurzy a semináře. Ale stačí to, když se setkává tváří v tvář utrpení a smrti? Během jednoho odpoledne navštívím šest i více lidí, na několika různých odděleních – interna, chirurgie, JIP, LDN, ONP. Každá návštěva je jiná a nová. Doktorka Marie Svatošová, zakladatelka hospiců v České republice, uvádí metodu „Klika a rohožka“. K danému vzdělání doporučuje ještě něco navíc, zastavit se chvíli u dveří nemocničního pokoje, podržet kliku a nabídnout se krátkou modlitbou do služeb Bohu. A tak se pak třeba stane, že na chodbě potkám nemocnou paní, která mi řekne: „*Vy jdete za mnou!*“ Říkám: „*Já o Vás ale nevím.*“ Ona mi odpoví. „*To, nevdí, já jsem si přála, abyste přišla.*“ A mám o návštěvu navíc. Nebo: Jdu za paní poprvé, nic o ní nevím, ona vypráví o svém synovi, který se účastní jednoho divadelního projektu. Náhodou otevřu jeden z časopisů Nové rodiny, které jí nabízím, a tam o tomto projektu právě píší. Paní řekne, že si to moc ráda přečte...

Zpočátku si téma hovoru určí nemocný sám. Začne mluvit, o čem chce. A tak jsem již vyslechla hodně krásných slov o práci a zaměstnání, o šití, vaření, zahrádce, domácích zvířatech, cukrárně, pečení, varhanách, o práci v restauraci, v lékárně, ve školce, o Kaplici a hospodách, o přírodě, o krásné Šumavě, jak se stavělo Lipno, o poutních místech

a kapličkách v okolí... Ale také o rodině, o dětech, nebo naopak o rodičích a pak o Bohu, kostele, kněžích, řeholnicích... Čas-
tým tématem je stále Kájov. Snad všichni ho znají a jezdili tam
na pouť! A teprve pak mnohdy přijde na řadu i téma nemoci,
osamocení, utrpení a smrti. Smrti se nejde vyhnout a mnozí
nemocní to vnímají. Setkala jsem se s nemocnými, co se na
smrt těšili, co o ní přemýšleli, jiní ji popírali, nejvíce bylo těch,
kteří se jí báli. Ale my všichni se často bojíme toho, co nezná-
me, co je nové nebo co přináší změnu.

Několikrát jsem navštěvovala i pacienty zdánlivě neschopné
komunikace, a to po delší dobu. Snažila jsem se tedy najít
jiné komunikační prostředky než slova. Paní M. S., které jsem
přinesla šité srdíčko plněné levandulí, sotva ucítila vůni levan-
dule, zcela se jí rozzářily oči. Přinášela jsem jí jednoduché
obrázky nebo věci, které si mohla prohlížet. Jindy mi jen tiskla
ruku, usmála se. Když jsem se začala modlit, ona pohybovala
rty, a někdy, když jsem odcházela, mi zamávala. Navštěvo-
vala jsem ji rok a neřekla mi asi ani slovo, přesto jsme vedly
bohatou konverzaci...

Paní M. T., kterou jsem dlouhodobě navštěvovala, byla ně-
kolik měsíců na sociálním lůžku, než dostala umístění v do-
mově důchodců. Náš vztah se pomalu vyvíjel. Velmi ráda
si četla, ale pak se jí zhoršil zrak natolik, že už si číst sama
nemohla. Zpočátku jsme si jen povídaly, svátosti i kněze
odmítala. Později jsme si přečetly krátký příběh, popovídaly,
a nakonec jsme se pomodlily desátek růžence a litanie
k Panně Marii. Od počátečního krátkého rozhovoru, se ča-
sem obsah mé návštěvy u ní změnil. Často se k nám také
přidaly další pacientky na pokoji – ať už k tomu, že poslou-
chaly, co čtu, k rozhovoru nebo i k modlitbě. Některé jsem
pak navštěvovala, i když je přeložili na jiný pokoj. V součas-
né době žije paní M. T. v domově důchodců, chodí na mši
svatou i ke svátostem.

A protože se blíží se Vánoce, přidám na závěr jedno zamyš-
lení z rozhovoru s panem J. B. (94 let, imobilní, zemědělec)

*„Že prý byl Ježíšek chudáček, když se narodil ve chlévě.
Nebyl!*

*Víte, kolik v Jeruzalémě a Betlémě bylo tehdy všelijakých lidí?
Museli tam přijít na sčítání. Víte, kolik tam bylo lidí, kolik špíny
a nemocí? Ve chlévě to měl lepší. Víte, jak voní seno?*

*A prý, že musel být s dobytkem. Říká se pohrdavě, že lidi jsou
jak dobytek, ale to, prosím vás, není vůbec pravda. Dobytek
není nikdy falešný, dobytek vás nikdy nepodrazí! Člověk ano.
Věřte mi, bylo dobře, že se Ježíš narodil ve chlévě.*

*Víte, vy nemáte čas, vy máte moc práce, ale já tady sedím
a nemám co dělat, a tak pořád o tom přemýšlím.“*

Přeji Vám, abyste o letošních Vánocích měli čas se zastavit
a přemýšlet. Třeba o tom, jaké to bylo tehdy v Betlémě. A taky
Vám přeji, abyste měli v době Vánoc čas sednout si k posteli
nemocného. Tam se totiž někdy zastaví čas a člověk možná
zahlédne VĚČNOST.

*Sestra Karmela Chromíková,
nemocniční kaplan*

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA OSLAVÍ 20 LET

**Od 1. do 14. ledna 2020 vyjdou do ulic stovky
tříkrálových skupinek – tentokrát už po dvacá-
té! Největší celorepubliková sbírka a dobrovol-
nická akce má za cíl rozvíjet služby Charit, ale
také cíleně pomáhat potřebným jednotlivcům
a rodinám.**

**Slavnostní zahájení jubilejní Tříkrálové sbírky 2020 v čes-
kobudějovické diecézi proběhne 6. ledna**, kdy se v 15 ho-
din koledníci v čele s Třemi králi na koních vydají průvodem
od katedrály sv. Mikuláše kolem náměstí Přemysla Otakara
II., poté jim v katedrále požehná českobudějovický biskup
Vlastimil Kročil.

V českobudějovické diecézi, která se rozkládá na území Ji-
hočeského kraje, části Kraje Vysočina, Středočeského kraje
a Plzeňského kraje, se do sbírky tentokrát zapojí **45 koledu-
jících subjektů** (profesionální či dobrovolné Charity, farnosti
a další), jenž upotřebí více než **1 700 zapečetěných kasiček**.
Hlavním koordinátorem sbírky na tomto území je Diecézní
charita České Budějovice. Tříkrálová sbírka je povolena pro
celou republiku Magistrátem hlavního města Praha v době od
1. do 14. ledna 2020.

Děkujeme, že pomáháte pomáhat společně s námi!

Diecézní charita České Budějovice

Adventní rozhovor s Danielem Hermanem

Dnes přinášíme našim čtenářům rozhovor s Mgr. Danielem Hermanem, českobudějovickým rodákem, členem Rady vlády pro lidská práva a v neposlední řadě také předsedou Sdružení Ackermann Gemeinde v České republice.

Josef Dobrovský

Pane předsedo, scházíme se v adventním čase, spojeným nejenom s přípravou nejkrásnějších svátků roku, ale také s předvánočním shonem...

Adventní čas mám rád. Je to zcela zvláštní období před koncem občanského roku, které nás svým zaměřením vede k hlubšímu přemýšlení o našich prioritách, splněných či nesplněných předsevzetích, přáních. Biblické liturgické texty nás uvádějí do časů očekávání příchodu Vykupitele. Je na nás, zda dovolíme adventní atmosféře vstoupit do našeho nitra nebo to přehlušíme oním pověstným předvánočním shonem.

Jste českobudějovickým rodákem, dlouhá léta jste působil vedle prvního českobudějovického biskupa po sametové revoluci a pozdějšího pražského arcibiskupa kardinála Vlka...

Spolupráce s panem kardinálem Miloslavem Vlkem si nejen vážím, ale pokládám jí i za naprosto určující nasměrování svého dalšího života, ať už se to týká duchovní služby nebo angažmá v nejvyšších patrech naší politiky. Byl pastýř, skvělý šéf, poctivý člověk, vizionář, ale i můj rádce a duchovní přítel. Od pana kardinála jsem se naučil, že spirituální složku nelze oddělovat od ostatních činností. Naopak je dobře, když duchovno prostupuje veškeré naše konání.

V letech 2014–2017 jste působil ve vládě jako ministr kultury. Jaké máte na toto období vzpomínky, co považujete za svůj největší úspěch jako ministra a naopak co se Vám nepovedlo...

Vážím si toho, že jsem byl členem vlády, která fungovala celé volební období. Navíc jsem patřil k té polovině ministrů, kteří fyzicky celé období skutečně dosloužili. Byla to mimořádně

zajímavá životní zkušenost. Velmi si cením toho, že jsem mohl přímým dialogem s potomky našich bývalých spoluobčanů německého jazyka prolomit letité tabu v česko-německých vztazích. Že jsem mohl napomoci odstranění vepřina z areálu bývalého romského koncentračního tábora v Letech a zřízení důstojného památníku a v neposlední řadě i toho, že jsem mohl ukázat, že nezapomínáme na lidská práva. Těší mě samozřejmě též řada úspěchů v oblasti památkové péče i živé kultury. Ale nepovedlo se mi např. dotáhnout do konce uspokojivé vyřešení otáčivého divadla v zahradě českokrumlovského zámku a ukázat, že divadlo a památky se mohou vhodně doplňovat. Nepodařilo se ani v parlamentu prosadit nový památkový zákon, který by více zohledňoval potřeby majitelů a správců památek.

Byl jste také určitou dobu ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů.

Vyrovnání se s vlastní minulostí pokládám za důležitý prvek kultury národa a společnosti. I zde máme rezervy, obdobně jako jinde. V období obou totalit 20. století byli hrdinové i kolaboranti a velká většina lidí, kteří prostě chtěli přežít a zajistit co nejlepší život sobě i svým dětem. Všechno to je třeba bez předsudků a citlivě zkoumat a nebát se pravdy.

Jako předseda Sdružení Ackermann Gemeinde v České republice máte před sebou nelehký úkol – znovu vybudovat mosty porozumění mezi námi a našimi bývalými občany německé národnosti, resp. jejich potomky...

I v této oblasti se za uplynulých 30 let mnohé podařilo. Jsme dobrými sousedy ve společném evropském domě, naše spolupráce je výborná a je třeba, aby tomu tak bylo i nadále. Ne-

bojme se naslouchat si navzájem, komunikovat. Přes příběhy našich rodin se můžeme lépe poznat a mnohé z minulosti i lépe pochopit.

Jednou z cest k nalezení takového porozumění je znovu-vzkříšení myšlenky „zemského vlastenectví“. Jaký je Váš názor na tuto věc...

Zemské vlastenectví je láska k rodné zemi, bez ohledu na to, který z jejích zemských jazyků je vaší mateřštinou. Česká, německá a židovská kultura vytvořily naše kulturní bohatství, za nímž k nám jezdí miliony lidí z celého světa. Je dobře si to připomínat a zamýšlet se nad tím, že toto vzájemné obohacování se může být inspirací i pro budoucnost. Uzavřenost a odmítání druhého není dobrá cesta a odporuje křesťanským zásadám.

V letošním roce jste se také stal členem Rady vlády pro lidská práva. Jaké má tento poradní orgán úkoly a na co se konkrétně hodláte zaměřit při práci v tomto poradním orgánu vlády osobně Vy...

Lidská práva a jejich obranu doma i ve světě pokládám za velmi důležitou. Rada pro lidská práva je poradním orgánem a dává vládě impulzy a doporučení v této oblasti. Vzhledem ke své dosavadní praxi a zkušenostem jsem byl paní vládní zmocněnkyní prof. Válkovou požádán o spolupráci především v záležitostech menšin a ohrožených skupin. Věnovat se budu rovněž i kontrole plnění mezinárodních lidsko-právních závazků, k nimž se ČR zavázala. Např. v Číně, Severní Koreji, Venezuele či v některých islamistickými režimy ovládaných zemích jsou lidská práva hrubě porušována. Vzpomeňme jen např. na pronásledování křesťanů a dalších skupin.

Vaše rodina byla v období okupace velice těžce postižena, zejména ta část, která se hlásila k židovskému náboženství. Na druhou stranu jste přímým potomkem Františka Dobrovského, bratra národního buditele Josefa Dobrovského...

V době nacistické hrůzovlády nešlo tak ani o to, k jakému vyznání se člověk hlásí, ale jakého je původu. Bylo zavražděno na šest milionů Židů, z toho 1,5 milionu dětí jen proto, že jim v žilách kolovala stejná krev jako Ježíšovi, Panně Marii nebo apoštolům – tedy židovská. Je dobře vědět, kdo byli naši předkové, z jaké rodiny pocházíme. Krev není voda a odkaz svých rodin neseme dál. Já jsem hrdý na to, že mám mezi svými předky právě třeba Josefa Dobrovského nebo Gustava Mahlera.

A na závěr. Co byste vzkázal našim čtenářům...

V tomto milostiplném čase adventním a zanedlouho i vánočním přeji upřímně to, co nad Betlémem zvěstovali andělé celému světu: Pokoj lidem dobré vůle. Pokoj v srdci totiž podle mé zkušenosti je to jediné, co může vyrovnávat často velký nepokoj kolem nás. Ať se tedy vanutí Božího pokoje dotkne každého lidského srdce a prozáří i všechny dny nadcházejícího roku.

Pane předsedo, děkuji za rozhovor.

Jan Kotous

Inzerce

Srdčně Vás zveme
na
Novoroční pout' k Panně Marii Chrobolské

1. ledna 2020
slavnostní mši svatou
celebruje od 13.30 hodin
P. Mgr. Tomas van ZAVREL,
ale sejdem se již ve 13.15 hodin
a zazpíváme Ježíškovi a Marii
k jejich větší slávě.

připraveno
s láskou
na závěr

Z diáře biskupa VLASTIMILA KROČILA

1. 12.	9:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše:
První neděle adventní
6. 12.	17:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše:
Slavnost sv. Mikuláše
23. 12.	17:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše:
Slavnost posvěcení katedrály
24. 12.	24:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše:
Vigilie Narození Páně
25. 12.	9:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše:
Slavnost Narození Páně
31. 12.	15:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše:
Mše svatá na poděkování za uplynulý rok 2019
1. 1.	9:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše:
Slavnost Matky Boží Panny Marie

Změna vyhrazena.

12

**Přítomný
okamžik
nám
pomáhá
být bdělí.**

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“ (Mt 24,42)

Zde Ježíš ukazuje velké tajemství: máme žít **dobře přítomný okamžik**, protože On se vrátí ve chvíli, kdy budeme pracovat, věnovat se běžným každodenním věcem, v nichž často zapomínáme na Boha, protože jsme příliš pohlceni starostmi o zítřek.

**Dobře bdí ten, kdo miluje.
Bdění patří k lásce.**

Když člověk někoho miluje, jeho srdce stále bdí, stále na druhého čeká a každý okamžik, kdy s ním není. Žije pro něho.

Takto jedná ten, kdo miluje Ježíše. Vše dělá pro Něho, setkává se s Ním v běžných projevech Jeho vůle v každém okamžiku a slavnostně se s Ním setkává v den, kdy přijde.

Před časem jsem se na Boha spontánně obrátila touto modlitbou. Chtěla bych ji připomenout.

„Ježíši, dej, ať stále mluvím, jako by to bylo poslední slovo, které říkám.
Dej, ať vždy jedním tak, jako by to byla poslední činnost, kterou dělám.
Dej, ať vždy trpím, jako by to bylo poslední utrpení, které ti mohu nabídnout.
Dej, ať se vždy modlím, jako by to byla poslední příležitost, kterou mám zde na zemi, abych s tebou rozmlouvala.“

¹Ch. Lubichová (Deník 11. ledna 1974).
Každý okamžik je dar, Nové město 2010

**Zkušenosti
ze světa:**

Viktor

Můj „Ježíšek“ se jmenuje Elbo. Je mu 9 let. Spolu s chlapci a děvčaty pro jednotu z mého města se s ním setkáváme už několik let.

Rodiče ho opustili a on musí často pobývat v nemocnici, protože musí podstupovat komplikované operace. Jeho návštěva jsou moje VÁNOCE!!!

Máme velkou radost, že se znovu vidíme. Jako pokorný pastýř mu předám malý dárek: fotbalový dres národního mužstva! Hned si ho chce obléct...

Na vozíčku jedeme jako o závod po barevně vymalovaných chodbách nemocnice. Stačí málo, abych si všiml, že za dveřmi pokojů je mnoho malých jestliček: maminky a tatínkové vedle svých hospitalizovaných dětí. I pro ně přicházejí Vánoce. Usměju se na ně, pozdravím, daruji jim trochu času...

Vrátím se domů, prožívám speciální chvíle. Cítím radost, kterou chci předat všem – že takto prožité Vánoce jsou **NÁDHERNÉ!!!**

V akci

Bdělí v lásce

Zachytíme, co patří tobě ti, kdo jsou nám nejbližší: hlad, hmatnou pomoc, společenství, přítelství a pustíme se do akce tím, že budeme každého milovat skutky.

V tomto měsíci můžeme konkrétními skutky svědčit o své lásce, kde je více bratrství.

Proč nedat dohromady to, co máme na víc? Možná jich je málo, ale něco máme: knihu, hračku, tužku, batůžek, který již nepoužíváme, oblečení... něco, co je pro nás nabytčné. Čeho je příliš, ale i něco, na čem nám hodně záleží, a připravíme pak pěkný balíček, který můžeme darovat tomu, kdo to více potřebuje.

**h o u s t i
fokoláre**

Zpracovalo Centrum
Mladých pro jednotu

centro.rpu@focolare.org

VÝZNAMNÁ POUTNÍ MÍSTA ČESKOKRUMLOVSKÉHO VIKARIÁTU

Kájov

Chceme-li se podívat na Kájov jako na poutní místo, zavede to náš pohled hluboko do historie. Kájov je starobylé mariánské poutní místo.

Nachází se nedaleko Českého Krumlova, nyní je kolem vesnice, ale dříve, kdy kolem byly jen lesy a louky, muselo působit jistě ještě tajemněji. Podle jedné legendy tu v desátém století na svých pastoračních cestách procházel a kázal i řezenský biskup Wolfgang. Podle jiné legendy se sem uchýlil poustevník, který tady pobýval u kapličky Panny Marie, aby dělal pokání. A možná, že toto je jeden z klíčů, který nám dává pochopit sílu, která sem přitahovala po tolik staletí poutníky. Jisté je, že již přes deset století sem přicházejí lidé, kteří hledají něco, co jim v životě chybí. Od třináctého století až do konce osmnáctého století patřil Kájov pod správu nedalekého cisterciáckého kláštera Zlatá Koruna. Bratři se o toto poutní místo starali hmotně i duchovně velmi dobře, rozkvetl kronikáři zaznamenali zejména v 17. a pak v 18. století, kdy každoročně pěšky přicházelo i čtyřicet tisíc poutníků z okruhu více jak třiceti kilometrů. Boží slovo tady rozsévali horliví kněží, např. Michael Pils – za jeho působení se v Kájově postavil nový kostel ve slohu pozdní gotiky, díky němu máme kájovskou Madonu a reliéf Zesnutí Panny Marie, v 17. století to byl Matěj Ungar, ten nechal vystavět novou barokní faru, později se stal ve Zlaté Koruně opatem. Z nedávné doby snad můžeme vzpomenout zejména posledního obláta P. Jana Straku, OMI, který v Kájově působil po druhé světové válce a je na místním hřbitově také pochován. Ve vzpomínkách lidí žije stále.

Během staletí zde byly pro poutníky postaveny kostely: ve třináctém století krásný ranně gotický kostelík Zesnutí Panny Marie a na konci 15. století zase krásný dvoulodní kostel Nanebevzetí Panny Marie ve stylu pozdní gotiky. Oba kostely se dodnes zachovaly v působivém areálu s barokní farou obehnaném gotickou zdí. Současný moderní člověk přichází do Kájova často poprvé z důvodu návštěvy těchto krásných památek. Stále ale přichází také poutníci, kteří zde hledají Boží pomoc a útěchu, přímluvu Panny Marie. A kdo jednou toto poutní místo navštíví, rád se sem vrací.

Současnost oblíbeného poutního místa

Jak žije Kájov nyní? Po sametové revoluci se začal kostel a pak i celý areál opravovat. Otevřely se hranice a do Kájova začaly jezdit autobusy poutníků z Rakouska a Německa, ale potkali byste tu i návštěvníky z Holandska, Maďarska, Polska, Slovenska, Ukrajiny, Španělska, Francie, Anglie, Kanady, Filadelfie a mnoha dalších zemí světa. Vede tudy také svatojakubská cesta poutníků ke svatému Jakubovi do španělské Compostely. Proto se zde z části hospodářských budov vybudovala jednoduchá ubytovna pro poutníky. Kostel i areál pečlivě spravoval a poutníky provázel náš dlouholetý kostelník pan Josef Batík. Od roku 1999 do 2012 se o areál staraly sestry z Kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul z německého Mnichova, které se modlily za usmíření

Foto: Václav Pícha

křivd druhé světové války a rozvinuly zde mnoho aktivit pro děti, rodiny i seniory. V současné době se o areál starají sestry z Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže, které pokračují v jejich poslání. K jejich službě kromě údržby a výzdoby kostela, patří zpřístupnění kostela všem přicházejícím – poutníkům, studentům, turistům i různým odborníkům a mnohdy i a zajišťování komentované prohlídky.

Kromě toho sestry každoročně připravují ve spolupráci s farníky a s místní základní školou světelný průvod ke cti sv. Martina, návštěvu sv. Mikuláše, Živý Betlém apod. Kájovská fara také ožije několikrát za rok kreativním tvořením pro děti i dospělé, před Vánocemi jsou to adventní věnce, před Velikonocemi kraslice a mezitím třeba šitá taštička, malované tričko nebo srdíčko pro maminku... Fara je také zázemím pro vikariátní konference kněží, pro setkání katechetů a pro setkávání rodin a farníků vůbec.

Od jara 2018 se zde znovu opravuje. Kolaudace oprav kostela proběhla letos v září a nyní se pokračuje v opravách západního křídla fary – poslední zchátralé části areálu. Předpokládané dokončení všech oprav, na které se všichni těšíme, je jaro 2021.

Pozvánka

Pokud byste jeli v nejbližších dnech kolem Kájova, srdečně vás zveme na **návštěvu sv. Mikuláše**, který do Kájova na faru přijde v sobotu **7. prosince v 10:00 hodin**. Další sobotu **14. prosince v 17:00 hodin** zveme na **adventní pouť**. Na Štědrý den **24. prosince v 14:00 hodin** v kostele Nanebevzetí Panny Marie můžete shlédnout v provedení dětí **Živý Betlém**. S velkým předstihem Vás také zveme na **hlavní pouť 10. a 11. října 2020**.

Ráda bych zakončila zápisem z knihy poutníků, který tam vepsala jedna poutnice ze severních Čech. Po několikahodinové cestě mohla zůstat v kostele jen asi dvacet minut a musela se vydat nazpět, aby se ještě ten den vrátila. „*Děkuju za všechna překvapení a vezmi to do svých rukou, ty, která jsi vedena Duchem Božím od počátku.*“

Sestra Karmela Chromíková

Svatý Kámen

Když jsem poprvé vešel do kostela Panny Marie Sněžné na Svatém Kameni v létě roku 2005, byl jsem překvapen jeho velikostí. Zanedlouho – při pouti německy mluvících rodáků v srpnu jsem se přesvědčil, že, alespoň pro tyto příležitosti, je jeho velikost přiměřená.

O pouti – na svátek Panny Marie Sněžné 5. srpna, anebo následující neděli sem totiž připutuje 300-500 poutníků někteří pěšky z rakouského Leopoldschlagu či Windhaagu, jiní auty. Aby si poutníci mohli sednout po namáhavé cestě, je zde připraveno (kromě lavic) kolem 200 židlí. Občas sem přijede věřící povzbudit emeritní linecký biskup Maximilian Aichner který rád vzpomíná na setkání zde s bývalými českobudějovickými biskupy Vlčkem, Liškou, Paďourem. Letos zde byl i náš současný biskup Vlastimil Kročil.

Poutní tradice je naplněním vize jednoho obyvatele nedaleké obce Rychnov nad Malší. Jmenoval se Georg Leitgeb a ten na začátku 17. století zde měl vidění průvodu bílých postav se svícemi. Podobně hospodář, u kterého sloužil jako čeledín, a který mu to zprvu nevěřil, zde měl vidění bílé oděného chlapce, který mu ukázal místo, kde tryskal pramen léčivé vody a také kde bude stát oltář budoucí poutní svatyně. Brzy k tomuto prameni a také ke zvláštním kamenům začali putovat lidé a toto místo se stalo proslulým i ve vzdálenějším okolí, takže v polovině 17. století se dělaly sbírky na výstavbu poutního kostela – např. i v Netolicích. Takto se tedy naplnily ony sny – v r. 1655 nechala postavit abatyše klarisek Kristina Pöpperlová z Českého Krumlova vedle posvátných kamenů kostel financovaný též kněžnou Annou Marií Braniborskou z Eggenbergu a ten byl zvětšen o dnešní rozsáhlou chrámovou loď začátkem 18. století za abatyše Boženy Vintířové.

Napadá mě souvislost s biblickým místem v knize Genesis (Gn 28,12n) kde Jakob má sen o žebříku, který propojuje zemi a nebe a po němž sestupují a vystupují andělé. Ono místo, kde také ční velký kámen, hodnotí jako bránu nebes a dává mu jméno Bét-el: Dům Boží.

Zdejší kostel získává zasvěcení Panně Marii Sněžné – podle stejnojmenné římské baziliky (dnes Santa Maria Maggiore), jejíž místo postavení bylo též stanoveno na základě snu a znamení. Je to tedy už dle vzniku velmi zajímavé místo, kde mnozí pocítují silně Boží přítomnost a zvláštní duchovní vanutí.

Někteří vnímají jakousi sílu přímo mezi kameny. Ty však mohou být inspirací k mnohým úvahám. Podle pověsti se oba velké kameny od sebe vzdalují. A až zde bude mezera tak veliká, že mezi nimi projede žebříňák, nastane konec světa. Možná k tomu nebylo příliš daleko. Jak mi vyprávěl jeden farník – v polovině 70. let hrozilo poutnímu areálu i kostelu srovnání se zemí. Kostel byl totiž v hraničním pásmu, pohraničníky byl zdevastován, vybavení se stalo terčem ke střílení a sloužil jako skladiště. Pak by jistě došlo i na odstřel kamenů. V té době moc nescházelo k vypuknutí jaderné války, a tak byla logická obava, že se pověst naplní. Naštěstí se tak ne-

Foto: BCB

stalo, kostel zbourán nebyl, kameny také nebylo hnuto a ani k válce (která by znamenala jistě konec světa) nedošlo. Díky Bohu a Panně Marii.

Ony dva kameny mi od první chvíle, kdy jsem je uviděl, připomínaly rozdělení – mezi nebem a zemí, mezi lidmi a také zvláště mezi dvěma národy, které zde žily a žijí – mezi česky a německy mluvícími lidmi. Pokud se tyto vzdálenosti budou zvětšovat, pokud budeme mít k sobě navzájem stále dál, pak jistě nastane konec světa. Už k tomu málem došlo při II. světové válce. Socha Panny Marie nad kameny jakoby upozorňovala na mateřskou lásku, která může všechny vzdálenosti a rozdělení překonat. Proto zde podporujeme společné česko-německé bohoslužby, které mohou také přispět k přátelství mezi lidmi i národy. O první sobotě v měsíci je zde mše sv. v 17h a pokud jsou zde bratři a sestry z Rakouska, či Německa, zpíváme česky i německy. Podobně při velkých poutích. Puklé kameny mohou také symbolizovat kamenné srdce, které se zde pod vlivem lásky Panny Marie a lásky Boží otevírá. Pramen vody (viz též prorocství Ezechiellovo o vodě vytékající pod chrámovým prahem – Ez 41) je jakoby pramen lásky, která uzdravuje. I zdejší voda přinesla mnohým uzdravení a což pak duchovní milost, kterou zde mnozí načerpali. Na tomto místě se jednou zastavila také manželka prezidenta Havla – Dagmar. Tehdy měli nemocného psa, který se prý zde u posvátných kamenů uzdravil. Jako poděkování kostelu pak poslali obraz. Neviděl bych to špatně, vždyť v Písmu stojí, že Bůh pomáhá lidem i zvířatům.

Toto mariánské poutní místo prožilo osud našeho Pána i jeho matky. Bylo v 50. letech opuštěno, trpělo od nepřátel, život z něj vyprchal. Přesto to nebyl konec. Po roce 1989 došlo k postupnému zmrtvýchvstání. Podobně jako v kostele v Arsu, i v tomto kostele byly ustájeny ovce. Přišli však Boží lidé, kteří chrám pomohli obnovit. Za všechny můžeme jmenovat z české strany faráře z Malont Jana Toupalíka, pana Hurdu z Kaplice a z rakouské strany pana Quasse, hejtmana Rattenbockera a dalších. I tato skutečnost je symbolická – i z nás a z církve na mnohých místech může vyprchat život, ten může hrozit zřícením, či se i může zřítit. Ale Bůh může všechno obnovit, a zvláště když se najdou lidé, kteří tomu napomohou. Kéž všichni a nejen na tomto místě zakusíme moc Boží lásky, která i v tvrdé skále života otevírá občerstvující pramen.

Kostel je přes den otevřený. Více informací můžete získat i na www.farnostkaplice.cz.

P. Pavel Šimák, administrátor farnosti

Zlatá Koruna

Psal se 6. duben roku 1263 a v rakouském klášteře Heiligenkreuz (Svatý Kříž) se řeholníci cisterciáckého řádu vydali na cestu. Cílem jejich putování bylo "jisté místo v Čechách", na které dorazili snad už v polovině téhož měsíce. Na konci cesty je čekal pohled na řídce osídlený lesnatý kraj, tak jak je pro tento řád typické.

Právě zde měl vzniknout nový klášter, a to díky pátému českému králi – Přemyslu Otakaru II. V klášterních zdech se v křížtálové schránce uchovávala vzácná relikvie, trn z Kristovy koruny, který pojmenoval zdejší nové opatství na Svatou (Trnovou) Korunu. Od 17. století se užívá názvu Zlatá Koruna. Podle legendy založil klášter Přemysl Otakar II. ze zbožných pohnutek. Král měl totiž před důležitou bitvou u Kressenbrunnu roku 1260 proti uherskému králi Bélovi IV. učinit zbožný slib, že za své vítězství nechá založit klášter. Po vítězném boji pak své slovo skutečně splnil. Důvody pro založení kláštera však byly zároveň i politické. Nový klášter měl zamezit případné rozpínavosti rodu Vítkovců, kterým patřil nedaleký Český Krumlov.

Zakladatel věnoval Zlaté Koruně rozsáhlé pozemky, k nimž pak přibýly další od jiných donátorů, což klášteru umožnilo velký rozkvět ve 14. století. Sláva Zlaté Koruny však pohasla během husitských válek. Roku 1420 byl napaden husity, kteří budovy zapálili a způsobili tím velké škody. Mniši proto klášter na 17 let opustili. Rožmberkové, sídlící v nedalekém Českém Krumlově, v té době uchvátili klášterní statky, které již nikdy nebyly vráceny svému původnímu majiteli. Mniši tak neměli prostředky na obnovu kláštera, a proto až do 17. století nemohli užívat pobořený klášterní kostel a velký konvent.

Po Třicetileté válce, během níž klášter trpěl pobytů vojsk a rabováním, se však Zlatá Koruna vzchopila, a dokonce se ve 2. polovině 17. století počítala mezi vzorové kláštery českomoravské cisterciácké provincie. V té době byl klášter nákladně opravován.

Další dobou rozkvětu byla 2. polovina 18. století za posledního opata Bohumíra Bylanského, který se pečlivě staral o duchovní i hmotnou stránku života kláštera. Založil tu např. školu pro děti místních poddaných, kde se vyučovalo podle tehdy moderní názorné metody. Dále nechal vyzdobit interiéry kláštera v rokokovém slohu a upravil klášterní zahrady. Bohužel právě tehdy, roku 1785, byl slibný rozvoj kláštera nečekaně ukončen zrušovacím dekretem císaře Josefa II. a od té doby zde řeholní život definitivně ustal.

Budovy kláštera poté odkoupili krumlovští Schwarzenbergové (roku 1787), kteří jej pronajímali pro nevhodné průmyslové provozy. Zejména slévárna a strojárna, umístěné v křížové chodbě (v 2. polovině 19. století), značně poškozovaly kláš-

Foto: BCB

terní architekturu. Naštěstí byly tyto továrny roku 1909 zastaveny a začalo se s rekonstrukcemi klášterních budov, které probíhaly od roku 1938 i během 2. světové války pod vedením architekta Fidry.

Roku 1947 byl klášter Schwarzenbergům zkonfiskován, a to na základě Zákona č. 143/1947 Sb. (neformální název Lex Schwarzenberg). V letech 1979 až 2000 byl pod správou Státní vědecké knihovny v Českých Budějovicích a nyní ho spravuje Národní památkový ústav. V roce 1995 byl zlatokorunský klášter prohlášen národní kulturní památkou.

Red.,
zdroj: klaster-zlatakoruna.cz

Vyšebrodský klášter od jihovýchodu

Foto: klastervyšsibrod.cz

Vyšší Brod

V předhůří Šumavy, v bohatě zalesněné a romantické krajině, se na pravém břehu horního toku Vltavy rozkládá městečko a klášter Vyšší Brod. Cisterciácké opatství ve Vyšším Brodě (latinsky Altovadum, německy Hohenfurth) bylo založeno Vokem z Rožmberka 1. 6. 1259.

Podle pověsti se tak stalo z vděčnosti po šlechticově zázračném zachránění z rozbořených vod řeky Vltavy, kdy se jako tonoucí obrátil o pomoc k Panně Marii. Památku, roku 1611 vymřelého, slavného českého šlechtického rodu Rožmberků střeží dodnes cisterciáckí řeholníci, kteří se v současné době snaží zvelebit jim po 40 letech restituovaný klášter, aby se znovu stal duchovním a kulturním centrem regionu. Tzv. ochrannou vrchností se po Rožmbercích stali Eggenbergové a po nich roku 1719 Schwarzenberkové.

V letech 1941–45 byl klášter zabaven pro účely SS a pak v letech 1950–1990 byl klášter provozován pouze jako muzeum, a to v tzv. péči československého státu. V roce 1991 bylo jádro kláštera vráceno cisterciákům. Prohlídka cisterciáckého kláštera bude mít smysl, jen když bude spojena s pochopením duchovního podkladu života v klášteře. Architektuře a jednotlivým uměleckým předmětům může člověk porozumět, jen pokud bude obeznámen se spiritualitou, která je v nich vyjádřena. Toto myšlenkové prostředí totiž dalo vzniknout nejen tomuto a jiným klášterům, ale také kultuře Evropy.

Cisterciáci jsou reformovaní benediktinští mniši. To znamená, že se snaží žít křesťanský život v rámci katolické církve podle tzv. Řehole sv. Benedikta pro mnichy z 6. století. Cisterciáci vznikli jako první řád Evropy na konci 11. století ve Francii. Rozšířili se energicky po svém založení díky nejvlivnější osobnosti 12. století – fascinujícímu sv. Bernardu z Clairvaux. Jejich reforma všeobecně používané Řehole sv. Benedikta se ukázala jako nejzdařilejší. Proto s četnými úpravami přetrvál Řád cisterciáků dodnes a je i nadále perspektivní pro život církve. Stručně lze podstatu klášterního života popsat např. takto: „Klášter je škola služby Pána (tj. Krista)“ či „Škola růstu v lásce“ nebo slovy bible je klášter „předobrazem nebeského Jeruzaléma“.

Závišův kříž – světový unikát a národní kulturní památka

Nejcennější součástí chrámového pokladu Cisterciáckého opatství ve Vyšším Brodě je památka, která svým náročným provedením přináležející k nejpřednějším skvostům zlatnického umění, jaké se dochovaly na evropské půdě. Kříž zvaný Závišův patří k oněm vzácným předmětům, jež nechávali pořídit jen nejmocnější z mocných a pro něž nalzáme i ve světovém měřítku příklady srovnatelné vysoké úrovně jen zcela ojediněle.

Red.,
zdroj: klastervyšsibrod.cz

Inzerce

Když se však naplnil stanovený čas,
poslal Bůh svého Syna,
narozeného z ženy,
podrobeného zákonu,
aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobena,
tak abychom
byli přijati za syny. Gal 4,4-5

**Požehnané Vánoce
i
celý rok
2020**

všem rodinám, přátelům,
spolupracovníkům a příznivcům

D
C
R

OTEVŘENÁ DUŠE MEXIKA

Brněnský misionář Jiří Brabec se svěřuje se zážitky z pobytu mezi mayskými domorodci na mexickém poloostrově Yukatán.

Vítejte na poloostrově Yukatán, ve státě Quintana Roo. V této oblasti byla před pěti sty lety založena první diecéze na území Mexika a právě tady, ve městě Felipe Carrillo Puerto, působí Jiří Brabec, člen kongregace Legionářů Krista. Jeho farnost čítá 40 tisíc obyvatel, z toho 30 tisíc katolíků v pětadvaceti vesnicích na rozloze 5000 km čtverečních.

Mayské tradice a katolická církev zde žijí vedle sebe. Katolická církev má ve větších městech kostely, ale na vesnicích se bohoslužby slaví v mayských svatyních. Mayové znají Velké vyznání víry z paměti, rádi chodí na mše a hlavně k přijímání, ale zároveň věří šarlatánům a naneštěstí také různým sektám. Proto, jak říká otec Jiří, je třeba jim být neustále na blízku, což je při počtu věřících a velké rozloze farnosti ve dvou kněžích těžké. Mnoho úkolů proto řeší laici.

Oblast okolo města Felipe Carrillo Puerto je velmi chudá, lidé bydlí v dřevěných chýších, živí se pěstováním kukuřice a těžbou dřeva. Ovšem ve 200 kilometrech vzdáleném Cancúnu kvete obrovský konzum a město je známé svým velkým zábavním parkem. Kontrast a jeho nástrahy jsou jasné. Brněnský rodák Jiří Brabec sám říká, že vždycky směřoval ke světové církvi, proto například vstoupil do kongregace, která u nás ani nemá pobočku: „*Chtěl jsem sloužit univerzální církvi.*“

Na Yukatánu je víra velmi živá a křesťanství se často spojuje s mayskými rituály. „*Lidé tu mají velmi otevřenou povahu a potřebují, aby s nimi někdo byl, jinak víru v Boha mít nebudou,*“ vysvětluje otec Jiří. „*Je třeba lidi přijmout a na jejich emocionální zranění najít lék. Mazat rány milosrdenstvím, to je to, co tady děláme. Ale místní nám mají také co dát. Lidské hodnoty, které zde panují, mají co říct i v těch nejvyspělejších zemích.*“

Dokument jménem Otevřená duše Mexika lze shlédnout v cyklu Cesty víry v archivu ČT

PMD

Mexické Vánoce

Vánoce začínají tzv. posadas, což jsou průvody s výraznou křesťanskou symbolikou. Konají se každý večer od 16. prosince až do Štědrého dne (španělsky: Nochebuena). Devět dní představuje 9 měsíců těhotenství Panny Marie.

Lidé se procházejí ulicemi a zpívají písně, kterými žádají o nocleh v domě v tzv. posadas. Ty mají představovat hostince, ve kterých Josef s Marií hledali přístřeší. Na některých místech Mexika v domech dávají dětem peníze, aby si 23. prosince udělaly párty s typickými piňaty, buñuelos a punčem. Pro poutníky Posadas se také připravuje bohaté pohoštění a tzv. papírové piňaty. Jedná se o vánoční hvězdy, které kromě toho, že slouží jako dekorace, jsou i součástí zábavné hry. Hvězda je naplněná sladkostmi a malými dárečky.

Děti, kterým se zavážou oči, se tyčkami snaží bouchat do hvězdy tak dlouho, než všechny sladkosti vypadají ven. Na Štědrý den Mexičané chodí na vánoční mši. Děti přinesou do kostela figurku Ježíška a vloží ji do betléma. Po vánoční mši se rozezvoní zvony a oblohu osvítl ohňostroje. Po mši se obvykle podává pozdní štědrovečerní večeře.

Světla luceren jsou známkou, že začínají Vánoce

Že v Mexiku začaly Vánoce, poznáte na první pohled podle světel luceren tzv. farolitos. Lidé si je vyrábí z papírových sáčků, do kterých umístí svíčku a pak je položí podél chodníku k domu, na střechu či do oken. Nádherně tak dokreslují vánoční atmosféru.

V každé mexické domácnosti, stejně jako v těch českých, najdete vánoční hvězdu, květinu s velkými červenými květy. V Mexiku se vypráví legenda o chudé dívce, která chtěla něčím obdarovat narozeného Ježíška, ale bohužel si nemohla nic dovolit. Posbírala tedy plevel, který našla venku. Lidé se na ní dívali s opovržením, co že si to dovoluje tahle dívka Ježíškovi přinést. Ona ale věřila, že Ježíšek ocení dárek z čistého srdce, ať už je jakýkoli. Když dívka dorazila do kostela, plevel v jejích rukou rozkvétl v nádhernou kytici červené barvy s velkými zelenými listy. Všichni lidé pak věděli, že byli svědkem skutečného vánočního zázraku.

Vánoční svátky jsou v Mexiku velmi nábožensky založené, a proto je i zde součástí vánoční výzdoby domácností betlém. Ježíšek se do betléma dává až na Štědrý den a stejně tak tři králové se přidávají až 6. ledna.

Mexická vánoční tabule

Během posadas se podává punč se sezónním ovocem, skořicí a troškou alkoholu. Na Štědrý den se po mši podává polévka a jako hlavní chod pečený krocan se salátem z ovoce a zeleniny. 6. ledna na Tři krále se peče tříkrálový koláč "rosca de reyes". Je pečený do kruhu a přidává se do něj sušené ovoce. Je to velmi oblíbená pochoutka, kterou si Mexičané dopřávají s horkým šálkem čokolády, vanilkou a skořicí. V jednom z kousků koláče se vždy ukrývá figurka Ježíška, a kdo právě tento kousek dostane, musí uspořádat tamales party, do které se zapojí celá rodina. Ta se koná vždy 2. února v souvislosti s oslavou ukončení vánočních svátků.

Tamales je kukuřičné těsto, které se naplní kuřecím nebo jiným masem a následně se vaří na páře v kukuřičném nebo banánovém listu. Náplní může být kromě masa také sýr, ovoce, zelenina nebo chilli dle každého chuti. Obvykle se podává s červenou nebo zelenou salsou.

Vánoce v Mexiku nejsou pouze o dárcích, ale je to hlavně čas, kdy se sejde celá rodina, a to je potřeba pořádně oslavit, tak jako všechno v Mexiku.

*Za poskytnutí popisu mexických Vánoc děkujeme
Terese del Rocio Herrera Ruiz de Papáček.*

Mexické buñuelos

Suroviny: 3 šálky mouky, 1 lžice cukru, 2 lžičky prášku do pečiva, 1/2 lžičky soli, 3/4 šálku mléka, 1 vejce, 2 polévkové lžičce sádla nebo rostlinný tuk, 1 sáček vanilkového cukru, Rostlinný olej na smažení

Skořice a cukr: 1 šálek cukru, 1 polévková lžice mleté skořice

Anýzový sirup: 1 šálek vody, 1 šálek hnědého cukru, 2 lžičky anýzu, 1 nebo 2 plátky skořice, 2 kousky hřebíčku

Postup:

- Na buñuelu smíchejte mouku, cukr, prášek do pečiva a sůl v misce. Mléko, vejce, sádlo nebo tuk a vanilku dobře promíchejte ve velké míse. Postupně přidávejte moukovou směs a za stálého míchání vytvořte mírně lepkavé těsto. Nalijte těsto na lehce pomoučněný povrch. Přidejte další mouku po jedné polévkové lžici, dokud těsto již nebude lepkavé. Těsto rozdělte na 16 stejných kusů. Vytvarujte je do koule. Vložte je do misky a nechte odpočívat 30 minut.
- Mezitím smíchejte v misce skořici a cukr.
- Pro anýzový sirup smíchejte všechny ingredience, dejte na oheň a nemíchejte, nechte zhoustnout. Po rozehrátí přelijte přes sítko a uchovávejte při pokojové teplotě. (Anýzový sirup lze připravit 3 nebo 4 dny předem. Zakryjte a chlaďte. Před použitím jej znovu ohřejte.)
- Každou kuličku těsta propracujte a vyválejte na lehce pomoučněném povrchu na velmi tenké placky. Ty na sebe poskládejte, oddělené voskovaným papírem. Nechte 10 minut odležet.
- Rostlinný olej nalijte na velkou pánev, dokud nedosáhne výšky cca jednoho palce (přibližně 2 šálky oleje). Zahřejte olej na středně vysokou teplotu. Pečte placky 2 minuty nebo do zlatavé barvy. Osušte papírovými utěrkami. Každou buñuelo posypte 1 polévkovou lžičkou směsí cukru a skořice.
- Můžete podávat s teplým anýzovým sirupem.

JEDNODUCHÉ BUÑUELOS PO ČESKU

Počet porcí: Pro 4 osoby; Doba přípravy: Do 30 minut; Smažení: 8 minut

Ingredience: slunečnicový olej na smažení, 4 pšeničné tortilly, nakrájené na trojúhelníky, med nebo třtinový cukr a mletá skořice

Příprava jídla

Na rozpáleném oleji smažte trojúhelníčky tortill z obou stran dozlatova. Nechte je okapat na papírových utěrkách, a pak je potřete medem nebo posypte cukrem a skořicí. Nejlépe chutnají ještě horké.

Úcta ke sv. Anežce je v diecézi živá

24. 10. 2019, České Budějovice; U příležitosti 30. výročí svatořečení Anežky České a sametové revoluce představuje Jihočeské muzeum významnou postavu českých dějin a oblíbenou národní světici nejen pohledem tradičního dějepisce, ale snaží se též vykreslit obraz její úcty v regionu jižních Čech.

Návštěvníkům přibližuje období 13. století a životní peripetie nejmladší dcery českého krále Přemysla Otakara I. Seznámí se s duchovní filosofií svatého Františka a svaté Kláry a spolu s Anežkou prožijí její hluboký, niterný vztah k Bohu, který vedl kroky přemyslovské princezny až za zdi kláštera. Ta místo světského bohatství dala přednost životu v chudobě, přijala řeholi sv. Františka, založila v Praze klášter klarisek a k němu přiléhající špitál. Později iniciovala i zrod jediného českého rytířského církevního řádu Křížovníků s červenou hvězdou, o němž se návštěvník výstavy také dozví řadu zajímavostí.

Anežka Přemyslovna byla již za svého života vzorem křesťanské víry a lásky, dlouhá staletí po své smrti byla uctívána jako svatá. Kanonizace se však dočkala až v listopadu 1989 a zůstane tak navždy spjatá se sametovou revolucí a symbolem

vytoužené svobody. „Milá Anežko, děkujeme Ti za ochrannou ruku, kterou jsi nad námi držela 25. listopadu 1989. Prosím, měj ruku i nadále připravenou, třeba ji ještě budeme potřebovat...“ (slova Václava Havla napsaná na kus papíru v listopadu 2011).

Výstava Svatá Anežka Česká a obraz její úcty v jižních Čechách je pro veřejnost otevřena do 18. října 2020 (úterý – neděle, svátky) od 9:00–18:30.

Odkaz světice oslovuje i současníky

Ředitel Jihočeského muzea František Štangel je rád, že se nápad podařilo realizovat do podoby ucelené expozice. „Je poměrně složité získat fyzické předměty k tématu svaté Anežky či k době, ve které žila. Výstava má proto z výrazné části informativní charakter. Přesto, kolektiv autorů se dobře zhostil výzvy, kterou osoba této světice představuje. Děkuji

zapůjčitelům, zejména Křížovníkům, kteří představují jediný ryze český řád založený Anežkou Českou. Jde o řád špitální a my bychom neměli v každé době zapomínat na tento rozměr péče o chudé a nemocné,“ řekl František Štangel a připomněl i souvislost s událostmi roku 1989 a další rovinu odkazu této české patronky – legendu o tom, že v Čechách bude dobře v momentu jejího svatořečení.

Expozice je složena z několika částí, včetně souvislosti světice s regionem jižních Čech. „Jedná se o sochy, obrazy a sakrální stavby zasvěcené svaté Anežce. Nejznámější je farní kostel v Českých Velenicích z roku 1935 a fotograficky přibližujeme také další kaple, např. u Holubova s mozaikou, Boží muka v Týně nad Vltavou. Některé objekty představujeme pouze slovem – sochu v klokotském kostele, případně oltář sv. Anežky v Pluhově Žďáře či Nepomuku. Představujeme i freskovou výzdobu z českobudějovického kostela Božského Srdce Páně,“ představil konkrétní objekty Lukáš Pelikán, spoluautor výstavy.

K realizaci expozice přispělo také archeologické oddělení muzea. „Co se týká staršího období a archeologické části samotné realizace, některé předměty jsme půjčili přímo z našeho archeologického depozitáře. Většina je zapůjčena z dalších zdrojů. Naštěstí stále nacházíme předměty z období 12. až 13. století a dokážeme si tak představit život tehdejších lidí, jak vypadal středověký svět a jak se lišilo například i prostředí církevní či šlechtické,“ uvedla archeoložka muzea Zuzana Thomová. Pro samotnou výstavu archeologové přispěli také textovou částí popisující tehdejší dobu.

Úcta k Anežce České se nikdy nevytratila

Za realizací stojí zástupkyně ředitele, vedoucí knihovny a garantka výstavy Helena Stejskalová, která našla podporu ředitele Jihočeského muzea Františka Štangla. Oslovila kolegy v muzeu a vytvořili koncepci a následně samotnou výstavu. „Chtěli jsme přiblížit historický život svaté Anežky České a pohled českého dějepisce. Zároveň ukázat, že se na tuto světici v jižních Čechách nezapomíná, a jsou zde kaple a kostely zasvěcené právě jí. Po stopách těchto památek jsme se vydali a přibližujeme je návštěvníkům,“ uvedla Stejskalová. Na výstavě se podle ní podílelo přes dvacet kolegů a institucí. „Jsem ráda za zapojení jednotlivců i institucí, a že zde máme předměty přímo z vlastnictví řádu Klarisek a Křížovníků. Předměty, které vyjmuli z každodenního provozu – toho si považují,“ dodala. Obrazy a další předměty na celý rok zapůjčili ze svých sbírek i soukromí sběratelé. Na výstavě se podílela také Střední uměleckoprůmyslová škola sv. Anežky České v Českém Krumlově „Vážíme si spoluprá-

SAKRÁLNÍ PAMÁTKY ZASVĚCENÉ SV. ANEŽKY ČESKÉ V JIŽNÍCH ČECHÁCH

ce s touto školou, která v průběhu výstavy přiblíží díla svých studentů, nejen na téma výstavy," uvedla Helena Stejskalová. Při procházení dostupné české literatury, při přípravě expozice, organizátoři zjistili, že světi v minulosti nebyla věnována taková pozornost. To se však mění ve chvíli, kdy došlo ke svatořečení. „Historiografie jí dnes věnuje důstojnou pozornost, přesto jsou místa umožňující další bádání," myslí si garantka výstavy.

O pádu Berlínské zdi se dověděli v Římě

Tehdejší přípravy svatořečení i samotnou pouť zaznamenal v knize vzpomínek „Fragmenty římské“ vydané vlastním nákladem František Růžička. Kniha se věnuje vývoji procesu od okamžiku zveřejnění této události po přípravy svatořečení i pouti místních obyvatel do Říma. „Tehdy se pomalu začalo uvolňovat napětí a poté, co byla informace o svatořečení Anežky venku, došlo k jednání s tehdejší národní bankou o uvolnění devizových příslibů. Každý si tehdy mohl založit devizové konto a vybrat sto německých marek. Víza do Rakouska a Itálie byla společná. Tehdejší kapitulní vikář Mons. Kavale zorganizoval zájezd, spolu s paní Helenou Fáberovou, která se zhostila role vedoucí naší pouti. Nakonec se vypravily dva autobusy. Měli jsme možnost dostat tehdejší noviny Právo lidu tištěné sociální demokracií Německé spolkové republiky v českém jazyce, z nichž jsme se dověděli o pádu Berlínské zdi. Když jsme se vraceli domů, nevěděli jsme, zda se vůbec dostaneme před hranice a zda nás nebude čekat ‚návrat nežádoucí‘,“ vzpomněl František Růžička, přímý účastník listopadového svatořečení Anežky České.

Sv. Anežkou to začíná

Výstava Svatá Anežka Česká a obraz její úcty v jižních Čechách je součástí zamýšleného volného cyklu expozic, které se zaměří na vybrané světce z českého území. Po Anežce České by se Jihočeské muzeum rádo věnovalo sv. Janu Nepomuckému, patronu Schwarzenbergů. „Není most, kde by nestála socha tohoto světce. Současně jej, jako jednoho z mála českých světců, znají i za hranicemi, takže na všech kontinentech. K přípravě této expozice bychom rádi oslovili také diecézní Svatojánské muzeum v Nepomuku. Do třetice chceme představit sv. Jiřího,“ představila plány Helena Stejskalová

Red.

JIHOČESKÉ MUZEUM
V ČESKÝCH BUDEJOVICÍCH

Svatá Anežka Česká
a obraz její úcty v jižních Čechách
25. 10. 2019 – 18. 10. 2020

JIHOČESKÉ MUZEUM V ČESKÝCH BUDEJOVICÍCH
Otevírací doba: úterý – neděle, svátky 9:00 – 17:30 hodin
www.muzeumcb.cz

JIHOČESKÉ MUZEUM Jihočeský kraj MUZEUM KOLEČKA A DĚTI 1989-2019 NADACE ČEZ Česká Budějovice JTV

VÍŠ, CO MŮŽEŠ UDĚLAT SE SVOU OBLÍBENOU HRAČKOU?

dárky od dětí dětem | adventní hudba | pomoc potřebným

8. 12. 2019 • OD 10.00 DO 15.00 HOD.
V PODLOUBÍ RADNICE
NA NÁM. PŘEMYSLA OTAKARA II.

DĚTI VĚNUJÍ SVOU HRAČKU, ABY POMOHLÝ SIROTKŮM V JIŽNÍM SÚDÁNU

Projekt Papežského misijního díla v Jižním Súdánu

Vybrané peníze předáme na podporu výživy a animace vysídlených dětí v diecézi Yei

Mudrci od východu a hvězda

Matouš vypráví příběh o mudrcích od východu a o hvězdě (2,1-12) poté, co na začátku svého evangelia představil rodokmen Ježíše Krista a vylíčil, jak anděl zvěstoval Josefovi narození dítěte, které Maria počala z Ducha svatého.

Toto dítě jménem Ježíš je Božím Synem a Mesiášem z rodu Davidova, který přinese spásu svému lidu a bude navždy jeho Bohem (1,20–23; srov. 28,20). Hned po těchto událostech uvedený příchod mudrců od východu, kteří se přicházejí poklonit „narozenému židovskému králi“ (2,2) dává tušit, že mesiášské poslání Ježíše nebude nakonec omezeno pouze na židovský národ.

Předchozí vyprávění obsahují pro Matoušovo evangelium důležitá a hluboká teologická propojení Ježíšovy osoby a jeho života s významnými starozákonnými postavami a událostmi: Ježíš je synem Davida a Abraháma, jeho rodokmen je rozdělen do tří období vymezených těmito dvěma postavami a babylonským vyhnanstvím, které patří k nejdůležitějším událostem v dějinách židovského národa. Postava Josefa, který dostává zjevení ve snu a později odchází s Ježíšem a Marií do Egypta (2,14), připomíná obraz starozákonního patriarchy Josefa v První knize Mojžíšově, který byl vykladačem snů a v Egyptě strávil značnou většinu svého života (srov. Gn 37-50). Stejně tak příběh o zabíjení betlémských dětí má paralelu na začátku Druhé knihy Mojžíšovy, kdy faraon nařídil zabít hebrejské novorozené chlapce.

Také příběh o mudrcích a hvězdě nachází svou jistou odezvu ve Starém zákoně, přesněji ve Čtvrté knize Mojžíšově v kapitolách 22–24, v příběhu o Bileamovi. Tohoto věštce si povolal moabský král Balak, aby proklet Izraelity procházející pod vedením Mojžíše Zajordánskem do zaslíbené země. Bileam však místo prokletí vyslovuje příznivou věštbu: „Vyjde hvězda z Jákoba, povstane žezlo z Izraele“ (Nm 24,17). Tato předpověď se původně zřejmě vztahovala na krále Davida, on jako první vládce spojeného království Judska a Izraele je tou předpověděnou hvězdou. Pozdější judaismus chápe tuto pasáž jako odkaz na Mesiáše, pomazaného krále z rodu Davidova.

Herodes v Matoušově evangeliu hodlající zabít Ježíše má nejen rysy faraona usilujícího podle pozdější židovské tradice zničit Mojžíše vražděním hebrejských dětí, ale má i rysy krále

Balaka usilujícího o prokletí a zničení Izraelitů vedených Mojžíšem. Na druhé straně jako Bileam viděl vycházet Davidovu hvězdu, tak i mudrci z východu viděli vycházet hvězdu židovského krále.

zdroj: Gerhard Gellinger, Pixabay

Dobrá zvěst, evangelium o narozeném Mesiáši, Ježíšovi, přitáhla pohané, protože neměli Písmo, nedostali takové zjevení, jaké bylo dáno židům. Pohanům, jak říká apoštol Pavel v listě Římanům (1,19–20; 2,14–15), se Bůh zjevil prostřednictvím přírody, proto se mudrcům v Matoušově evangeliu dostává zjevení způsobem astrologickým: hvězda spojovaná s narozeným židovským králem jim

přináší dobrou zprávu o spáse. V jistém smyslu se jedná o nedokonalé zjevení, protože ačkoli se dovídají o narození židovského krále, neznají přesné místo, kde ho lze najít. Tajemství místa jeho pobytu je obsahem zjevení, které Bůh dal Izraeli v Písmu skrze proroka Micheáše (5,1): „A ty Betléme v judské zemi ..., z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.“ Pohané se přišli poklonit, ale dějinám spásy se musí učit od židů. Nelze zde nevidět paradox: ti, kteří mají Písma, zkoumají je, vidí a vědí, co proroci říkají, nejsou ochotni se poklonit narozenému předpovězenému králi. Naopak, jistým způsobem spolupracují s králem Herodem na jeho záměru zlikvidovat Mesiáše. Bůh však Ježíše zachraňuje, a nakonec svého Syna, podobně jako Izraele ve Starém zákoně, přivádí z Egypta (2,15).

Příběhy z druhé kapitoly Matoušova evangelia, které zrcadlí starozákonní příběhy Mojžíše a Bileama, lze také číst z pohledu očekávaného popisu Ježíšova umučení a zmrtvýchvstání. Stejně typy postav, které se zde nacházejí, totiž světský vládce, velekněz a učitelé Zákona, se sjednotily proti Ježíšovi, který má na své straně pouze Boha. Bůh však z Ježíše nakonec činí vítěze, když ho nechá opět přijít. V tomto procesu ti, kteří mají Písma, Ježíše odmítají, zatímco pohané vedeni Božím znamením ho nacházejí a klanějí se mu.

ThLic. Julius Pavelčík, Th.D

Olga Medlínová měla sen. Teď má Cenu Charity

Sedm žen a čtyři muži obdrželi 31. října v pražském Obecním domě Cenu Charity Česká republika. Toto ocenění se od roku 2008 uděluje vynikajícím pracovníkům, dobrovolníkům a podporovatelům Charity za jejich nelehkou a obětavou práci. Za českobudějovickou diecézi byla letos nominována Olga Medlínová, ředitelka Oblastní charity Strakonice. I díky jejímu 20letému působení v Charitě na Strakonicku funguje 7 sociálních služeb, které pomáhají především seniorům.

Působení Olgy Medlínové v Charitě je úzce spojeno s její sestrou MUDr. Jiřinou Oberpfalzerovou, tehdejší místostarostkou Strakonice MUDr. Jelenou Hálovou a psycholožkou Martou Zubalovou. „Moje sestra Jiřina byla v devadesátých letech díky své jazykové vybavenosti vyslána městem Strakonice do partnerského města IJsselstein v Holandsku. Zaujalo ji tam místní pojetí péče o seniory a chtěla udělat něco pro to, aby se zlepšila péče o seniory také na Strakonicku,“ vzpomíná Olga Medlínová. Všechny zmíněné ženy se pro věc nadchly a začaly hledat cestu k uskutečnění holandského modelu péče o seniory v jihočeských podmínkách. Olga Medlínová se rozloučila s prací redaktorky v novinách a společně s výše jmenovanými založily v březnu 1999 Oblastní charitu Strakonice.

Jelena Hálová, tehdejší místostarostka pro sociální věci, věděla, že v městském domově pro seniory ve Štěkně není péče o seniory taková, jaká by měla a mohla být. Olze Medlínové nabídla, aby zde zkusila se seniory pracovat a aktivizovat je. „Když jsem tam poprvé přišla, senioři nekomunikovali, dívali se do stropu. Vůbec se s nimi nijak npracovalo, byla to prakticky čekárna na smrt. Začali jsme se jim věnovat nejprve individuálně, později probíhaly skupinové aktivity, úspěch měly moje zpívánky,“ líčí Olga Medlínová.

Ještě v roce 1999 do Štěkně dorazila delegace z Holandska...

„Zrovna jsem předváděla zpívánky s klienty. Tehdy mě u toho vyfotili. Holanďanům jsem řekla, že tento domov se mi nelíbí a mým snem je jednou vybudovat domov pro seniory, kde seniorům klidně zařídím klouzačku, pokud to budou chtít, a prvním obyvatelem bude pes. Když jsme pak v roce 2004 zahajovali provoz Domova klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích, dostala jsem tuto fotku ze Štěkně zarámovanou i s nápisem „Mám sen“. To je pro mě obrovským zadostiučiněním,“ říká Olga Medlínová, která ještě v roce 1999 napsala „charitní desatero“, tak, jak to tehdy cítila. Toto desatero, které z velké části odpovídá aktuálním Standardům kvality sociálních

O. Medlínová a ředitel Charity ČR Lukáš Curylo

služeb (z roku 2007), je dodnes součástí etického kodexu strakonické Charity.

V lednu 2000 se Olga Medlínová stala ředitelkou Oblastní charity Strakonice, která začínala před 20 lety s 10 tisíci Kč od faráře z Radomyšle a dvěma dobrovolníky. Dnes má kolem 60 zaměstnanců v 7 střediscích s ročním rozpočtem cca 25 milionů Kč. Nynější ředitelka Medlínová si v Charitě osobně vyzkoušela řadu profesí – projektovou manažerku, osobní asistentku i aktivizační pracovníci. Strakonickou Charitu považuje za své dítě, a stejně tak je pyšná na Domov klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích, inspirovaný holandským modelem péče o seniory, domov rodinného typu, plný lásky a pochopení, který se jí před 15 lety podařilo vybudovat představou nevyužívané školní budovy. Za tento počín obdržela v roce 2006 od VDV – Nadace Olgy Havlové poděkování za vynikající realizaci projektu. I přes svoji vytíženost je ředitelka Medlínová ve stálém kontaktu s klienty – věnuje se jejich aktivizaci a stále pro ně pořádá oblíbené Zpívánky s paní ředitelkou, kdy jsou senioři šťastní a smějí se. Svůj profesní život v Charitě zasvětila péči o seniory, což je vidět i na službách strakonické Charity, jejichž propracovanost a propojenost poskytuje zejména seniorům to, co v dané chvíli potřebují s ohledem na jejich věk, sociální situaci a individuální potřeby. Spokojenost je fakticky vidět na obyvatelích Domova klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích, kde Vás hned u vchodu vítají kočky Fanyňka a Betyňka nebo králík Tedy.

Martina Baráková, DCH Č. B.

Požehnání plukovního praporu C. k. pěšího pluku č. 91

Dne 21. října 2019 byl v katedrále sv. Mikuláše v rámci mše svaté, celebrowané za blahoslaveného císaře a krále Karla I., požehnan děkanem Zdeňkem Marešem nový prapor klubu vojenské historie Jednadvadesátníci.

Členové tohoto spolku se hrdě hlásí k odkazu svých předků, kteří za Rakousko-Uherska narukovali k tehdejšímu C. k. pěšímu pluku č. 91 České Budějovice, a nyní se jim dostalo vlastní bojové zástavy. Slavnostního aktu se zúčastnilo 15 vojáků v historických uniformách z České republiky a Rakouska. Patronaci nad praporem převzal Mgr. Lukáš Pavlík, člen Řádu sv. Jiří – evropského řádu Domu Habsbursko-Lotrinského.

Mši svatou ke cti blahoslaveného Karla I. celebrowal a prapor 91. českobudějovického pěšího pluku požehnal děkan katedrální kapituly Zdeněk Mareš.

Mít vlastní plukovní prapor cítí klub jako velkou poctou, stejně jako to vnímaly vojenské pluky za časů staré monarchie. Samotný prapor totiž v sobě nese velkou symboliku. Je potřeba si uvědomit, že se nejedná o pouhý znak konkrétního vojenského útvaru. Prapor se v rámci pluku předával z jedné generace vojáků na další, byl slavnostně ukazován na přehlídkách před nejrůznějšími významnými činiteli veřejného i soukromého života tehdejší doby a účastnil se i vojenských tažení. Symbolicky se tak v praporu odráží životní osudy všech, kteří pod ním sloužili, je fyzickým dokladem historie pluku a staletých tradic.

Na tomto místě je také nutné čtenáře upozornit, že požehnaný prapor je replikou původního praporu 91. pluku, jehož osud byl v průběhu let velmi pohnutý. Roku 1883 byl z rozhodnutí

vojenských činitelů převzat prapor od záložního velitelství č. 11 z Písku a předán do Českých Budějovic k nově vzniklému vojenskému útvaru. Českobudějovičtí vojáci jej užívali až do 19. srpna 1914, kdy byl během krutých bojů první světové války vážně poškozen. Během krvavé bitvy dělostřelecký granát zasáhl a usmrtil praporečníka Vojtěcha Gerstnera, prapor samotný byl potrhán a potřísněn Gerstnerovou krví. Jako památka na tento masakr byl stažen z přímého výkonu služby a vystaven v sídle pluku, aby každý přicházející v bázni

pohlédl na svědka statečnosti a udatnosti jihočeských bratří. Ani po válce, rozpadu rakousko-uherské monarchie a nástupu nacistické diktatury se veteráni své zástavy nevzdali. Ano, měla být předána Führerovi. Avšak není nikterak doloženo, že by se tak skutečně stalo a že by prapor opustil české země. Do dnešní doby zůstává skryt na neznámém místě.

V závěru požehnání praporu byli členové klubu vyzváni, aby svůj nový prapor nesli hrdě, vždy věrni odkazu svých předků a nikdy nedopustili, aby jejich činy byly zapomenuty anebo jakkoliv křivě pošpiněny.

Lukáš Pavlík

Zveme vás...

- **6. 12. 17:00** Chlum u Třeboně – **Oslava svátku sv. Mikuláše**; program s příběhem pro děti a dárek
- **6.–12.** Prachovice, klášter Boromejek – Adventní duchovní obnova pro dívky; obnovu povede P. Lukáš Bakajsa se sestrami boromejkami; přihláška: vincenta.boromejky.cz; tel. 723 447 525
- **8. 12. 15:00** Klení – **Adventní benefiční koncert**; s duchovním slovem
- **13.–15. 12.** Klokoty – **Být pro druhé mostem k Bohu** – Adventní duchovní obnova pro katechety s P. Martinem

Sedloňem, OMI. V pátek začínáme mši sv. v 17:00, v neděli končíme společným obědem v 11:30. Úhrada 600,- korun zahrnuje ubytování (vlastní spacák) a stravu. Hlaste se do 9. 12. na dck@bcb.cz

- **8. 1. 19:00** Č. B., farnost sv. Vojtěcha – **Manželské večery**; Kurz pro manželské dvojice, které chtějí strávit čas spolu, popovídat si na různá témata. Informace u manželů Širokých (602 133 384, psiroky@email.cz), nebo u P. Josefa Mendela. Kurs je otevřený i pro lidi mimo farnost a mimo církev.